

Школа Добра і Зла : Світ без принців кн.2

КУПИТИ

Про книгу

Цього року кращі подруги Софі та Агата дізнаються, що це означає бути учнем у легендарній Школі Добра і Зла, де звичайні хлопці та дівчата навчаються бути казковими героями та лиходіями. Софі, з її рожевими сукнями, скляним взуттям і відданістю добрим справам, знає, що вона отримає найвищі оцінки у Школі Добра і закінчить її казковою принцесою.

БЕСТСЕЛЕР «NEW YORK TIMES»

ШКОЛА
ДОБРА і ЗЛА

СВІТ БЕЗ ПРИНЦІВ

ЗОМАН ЧЕЙНАНІ

Зоман Чейнані
ШКОЛА ДОБРА І ЗЛА. СВІТ БЕЗ ПРИНЦІВ

Серія «The School for Good and Evil»

Опубліковано за домовленістю з HarperCollins Publishers в Сполучених Штатах Америки у 2014 році під оригінальною назвою «The School for Good and Evil. A world without princes»

Усі права застережено.

Серія «Школа Добра і Зла»

Софі та Агата повертаються до Гавалдона. Тепер, коли Директора Школи знищено, дівчата можуть прожити своє «Довго і Щасливо» вдома. Але щасливе закінчення казки не таке райдужне, як уявляла собі Агата. Вона розуміє, що любов подруги не зможе замінити кохання принца, і потай від Софі хоче повернутися назад. Бажання Агати відкриває портал до Школи. А точніше, до Школи Хлопців і Дівчат. Союз Агати і Софі зруйнував правила чарівного світу, об'єднав принцес із відьмами, чарівників із принцями. До чого призведе ця зміна, чи зможуть подруги повернути втрачену школами рівновагу, не втративши одна одну?

© The School for Good and Evil
Text copyright © 2014 by Soman Chainani
Illustrations copyright © 2014 by Iacopo Bruno
© Маруніч Т. В., переклад, 2022
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2022

У вічній хащі лісовій,
там Школа є Добра і Зла.
Немов близнючки, вежі дві
Звелись у небо спроквола.
Одна для чистих і святих,
Для нечестивців друга Школа.
Якщо тікати здумав ти –
Не мрій, не вирвешся ніколи.
Та вихід є один – будь ласка:
Зумій зануритись у казку.

1

Бажання Софі

Спроба твоєї найкращої подруги вбити тебе лишає по собі певне відчуття неспокою.

Але Агата відганяла ці думки геть, дивлячись на золоті пам'ятники — свій та Софі, що височіли на освітленій сонцем площі.

— Я не знаю, чому воно має бути музикальним, — сказала вона, чхаючи від запаху гвоздик на власній рожевій сукні.

— Не смійте пітніти у костюмах! — Софі гримала на хлопця, який тужився через страшну гіпсову голову собаки, а поряд прив'язана до

нього дівчина зашпорталася у власній симпатичній собачій голові.

Софі впіймала двох хлопців, позначених як «Чаддік» та «Раван», коли ті намагалися помінятися одягом.

— Школи теж не міняти!

— Але я хочу бути Щасливцем! — пробубонів Раван і натягнув похмуру чорну туніку.

— Моя перука муляє, — скиглила «Беатрікс», сіпаючи свою біляву перуку.

— Матуся не впізнає мене, — вигукнув хлопець у блискучій срібній масці Директора Школи.

— І НЕ ЖАЛІТИСЯ ЩОДО РОЛЕЙ! — гаркнула Софі, напинаючи костюм «Дот» на дочку коваля. А потім тицьнула їй до рук дві шоколадні цукерки. — Ти мусиш набрати двадцять фунтів до наступного тижня.

— Ти сказала, що це буде щось невеличке, — сказала Агата, дивлячись на хлопця, який гойдався на драбині, малюючи два знайомих зелених ока на великому театральному шатрі. — Щось цікаве до ювілею.

— У цьому місті є тенор? — Софі пронизливо верещала, впинаючись у парубків такими самими очима. — Чий голос змінився? Хто зможе зіграти Тедроса, найгарнішого, найчарівнішого принца у...

Вона озирнулася й побачила рудого кривозубого Редлі у вузьких бриджах, який випнув груди.

Софі похлинулася та позначила його «Горт».

— Це не справляє враження невеличкого, — промовила Агата голосніше, спостерігаючи, як дві дівчини витягують із кабінки білетера полотно з двадцятьма неоновими обличчями Софі. — І це не здається ці...

— Світло! — Софі гукнула двом юнакам, які висіли на мотузках...

Агата відвернулася від сліпучого вибуху. Крізь пальці вона зазирнула за оксамитову завісу позаду, прикрашену тисячею яскравих округлих білих ламп, що склалися у слова:

ПРОКЛЯТТЯ!

*Композитор, сценарист, режисер та продюсер —
Софі*

— Це не занадто нудно для фіналу? — запитала Софі та повернулася до Агати. На ній була синя бальна сукня, темна, мов непроглядна ніч, із ніжним візерунком у вигляді золотого листя, на шії Софі красувалася рубінова підвіска, а на голові — тіара із синіх орхідей.

— Згадала. Чи можеш ти заспівати партію?

Агата надулася мов сич.

— Ти геть з глузду з'їхала! Ти сказала, що це данина викраденим дітям, а не якась ярмаркова клоунада! Я не буду грати, я не буду співати, бо тут у нас костюмована репетиція показу марнославства, що навіть не має... що ЦЕ таке?

Вона тицьнула в стрічку з червоних кристалів на сукні Софі.

Королева Балу

Софі витріщилася на неї.

— Ти ж не сподівалася, що я розповім нашу справжню історію?

Агата насупилася.

— О, Агато, якщо ми не прославимо себе, хто ще це зробить? — простогнала Софі, дивлячись на гігантський амфітеатр. — Ми — руйнівниці прокляття Гавалдона! Убивці Директора Школи! Ми значніші за будь-кого з-поміж живих! Величніші ніж легенда! То де ж наш палац? Де наші раби? На річницю нашого викрадення з цього ненависного міста вони повинні вклонитися нам! Вони мусять схилитися, замість того щоб впадати за жирними, кепсько вбраними вдовами!

Її голос линув над порожніми дерев'яними лавками. Вона повернулася й побачила, що подруга пильно дивиться на неї.

— Старійшини дали йому дозвіл, чи не так? — промовила Агата.

Обличчя Софі потемніло. Вона швидко відвернулася й почала розподіляти ноти між акторами.

— Коли? — запитала Агата.

Софі не відповіла.

— Софі, коли?

— Наступного дня після вистави, — сказала Софі, розправляючи гірлянду на гігантському престолі. — Але все ще може змінитися, якщо вони побачать виконання на біс.

— Чому? Що такого у виконанні на біс?
— Усе нормально, Аггі. Я змирилася.
— Софі. Що такого у виконанні на біс?
— Він дорослий чоловік. І має право ухвалювати власні рішення.
— І ця вистава не має нічого спільного зі спробою зупинити весілля твого батька?
Софі обернулася.
— Чому ти взагалі про таке подумала?
Агата витріщилася на товсту бездомну каргу, прикриту рядном під престолом, позначену як «Гонора».
Софі тицьнула Агаті ноти.
— Якби я була тобою, то навчилась би співати.

Коли вони повернулися з Лісу дев'ять місяців тому, здійнявся страшенний ґвалт. Протягом двох сотень років Директор викрадав дітей із Гавалдона до своєї Школи Добра і Зла. Аж ось, після того як безліч дітей зникли назавжди і чимало сімей було зруйновано, двоє дівчаток нарешті знайшли шлях додому. Люди хотіли їх цілувати, обіймати, будувати їм пам'ятники, немов справжнім богам, які спустилися на землю. Щоб заспокоїти прохачів, Рада Старійшин порадила дівчатам роздавати автографи у церкві після недільних служб. Питання ніколи не змінювались: «Вони вас катували?», «Ви впевненні, що прокляття зруйноване?», «Ви бачили мого сина?». Софі запропонувала терпіти це самотужки, але, на її подив, Агата продовжувала приходити. Так-так, у ці перші місяці Агата робила щоденні інтерв'ю для міських новин, дозволяла Софі вдягати себе, робити макіяж і чемно терпіла маленьких дітей, яких ненавиділа.

— Засіб від хвороби, — скаржилася Софі, затискаючи ніс евкаліптом, перш ніж підписати ще одну книжку казок.

Вона помітила, що Агата посміхається хлопчику, якому підписала примірник «Короля Артура».

— Відколи це ти почала любити дітей? — пробурчала Софі.

— Відтоді, як вони благають мою матір оглянути їх, коли захворіють, — відповіла Агата, продемонструвавши плями губної помади на зубах. — У неї ніколи не було так багато пацієнтів.

Але до літа натовп зменшився. Саме тоді Софі вигадала робити плакати.

Українські прокляття

САМЕ ТІЄЇ НЕДОЛІ

**Безкоштовний
поцілунок
та автограф**

Агата здивовано споглядала напис на дверях церкви.

— Безкоштовний поцілунок?

— Тільки відбиток губ на їхніх збірках казок, — сказала Софі, витягнувши до свого кишенькового люстерка яскраво-червоні губки, мов для поцілунку.

— А звучить дещо інакше, — зауважила Агата, смикаючи поли цупкої зеленої сукні, яку їй позичила Софі.

Було очевидно, що рожевий колір зник із шафи подруги після повернення. Мабуть, тому що він нагадував їй про те, як вона була лисою беззубою відьмою.

— Послухай-но, новина про нас — давно не новина, — сказала Агата, знову смикаючи зав'язки сукні. — Час повернутися до нормального життя, як усі навколо.

— Можливо, цього тижня тут маю знаходитися тільки я. — Софі стрілила очима поверх люстерка. — Можливо, вони відчують брак твого ентузіазму.

Але, крім смердючого Редлі, ніхто не прийшов — ані тієї неділі, ані наступної, коли Софі у своєму плакаті пропонувала «інтимний подарунок» з автографом, ані подальшої, коли вона обіцяла «приватну вечерю». До осені все затихло, діти склали всі свої казки у шафи, а містер Довіль помістив у вітрині магазину напис «Останній робочий

день», бо тепер із Лісу не надходили нові казки. Наразі дівчата були просто ще одними жертвами прокляття. Навіть батько Софі забув про делікатність. На Геловін він сказав дочці, що отримав дозвіл Старійшин одружитися з Гонорою. Але він так і не попросив дозволу в Софі.

Біжучи поспіхом із репетиції під сильною, страшною зливою, Софі глипнула на свій колись осяйний пам'ятник, тепер укритий плямами пташиного посліду. Вона так тяжко працювала над цим. Тиждень масок з яєць равликів та огіркового соку, щоб скульптор міг зобразити її так, як слід. І ось тепер скульптура слугує туалетом для голубів.

Вона озирнулася на своє намальоване обличчя, що сяяло на шатрі вдалині, й заскреготала зубами. Вистава нагадає батькові, хто тут номер один. Нагадає їм усім.

Коли вона шльопала з площі до ряду будиночків, укритих дерном, з їхніх димарів саме клубочився дим, тож Софі легко дізналася, чим обідає кожна окрема сім'я: свинину в паніровці з грибним соусом смакували у будинку Вільгельма, яловичину та картопляний крем-суп — у Белль, бекон, чечевицю та маринований ямс{1} — у Сабріни...

Її батько любив попоїсти, але зазвичай не було чого.

От і добре. Нехай голодує, їй байдуже. Коли Софі підійшла до власного дому, вона вдихнула запах холодної порожньої кухні, запах, який нагадував батькові, що саме він втратив.

Однак зараз кухня зовсім не пахла пусткою. Софі знову вдихнула — линув запах м'яса та молока. Вона побігла до дверей. Штовхнула їх...

Гонора рубала сирі свинячі ребра.

— Софі, — пихтіла вона, витираючи пухкі руки. — Мені довелося закрити «Бартлбі», мені б не завадила допомога...

Софі дивилася крізь неї.

— Де мій батько?

Гонора намагалася причепурити своє кудлате, вкрите борошном волосся.

— Гм-м, ставить намет разом із хлопцями. Він подумав, що буде добре пообідати разом...

— Навет? — Софі кинулася до чорного ходу. — Зараз?

Вона вискочила в сад. Під поривами дощу двоє вдовиних синів тягнули мотузки кожен до своїх кілків, а Стефан намагався накинути петлю з мотузки на третій кілок, тим часом як рядно трепетало і

здималося від вітру. Щойно Стефанові вдалося здійснити задумане, вітер зірвав намет, поховавши під напиналом і його, і хлопців. Софі почула, як хлопчики загиготіли, а потім батько висунув голову з-під рядна.

— Саме те, що треба. Нам не завадить хтось четвертий!

— Чому ви ставите намет? — запитала Софі крижаним тоном. — Весілля ж лише наступного тижня.

Стефан став на ноги й прокашлявся.

— Воно відбудеться завтра.

— Завтра? — Софі зблідла. — Тобто завтра? Те саме завтра, яке настає після сьогодні?

— Гонора сказала, що ми повинні зробити це до твоєї вистави, — сказав Стефан, провівши рукою по недавно відпущеній бороді. — Ми не хочемо відволікати увагу від неї.

Софі стало зле.

— Але... як можна...

— Не хвилюйся через нас. Ми повідомили про зміну дати вінчання, і Джейкоб та Адам тут, тож за якусь мить намет стоятиме. Як минула репетиція? — Він обняв шестирічного хлопчика. — Джейкоб сказав, що він бачив світло з нашого ґанку.

— Я теж! — долучився восьмирічний Адам, обіймаючи Стефана з іншого боку. Чоловік поцілував їх у маківки.

— Хто б міг подумати, що я отримаю двох маленьких принців? — прошепотів він.

Софі дивилася на батька, її серце завмерло.

— Ну ж бо, давай, розповідай, що там у твоїй виставі, — сказав Стефан, посміхаючись.

Проте Софі раптом стало геть байдуже до вистави.

На вечерю була гарна печеня з ідеально приготовленою броколі, салатом із огірків, а також чорничними бісквітними кексами, але вона не з'їла ані шматочка. Софі сиділа, уп'явши очі в Гонору через вузький стіл, тим часом як решта цокотіли виделками, аж луна йшла.

— Їж, — припрошував Стефан.

Поруч Гонора потирала плетений комірець, уникаючи погляду Софі.

— Якщо їй не подобається...

— Ти приготувала саме те, що їй подобається, — сказав Стефан, озираючись на Софі. — Їж.

Софі не поворухнулася. Стукіт виделок стих.

— Чи можу я забрати її свинину? — запитав Адам.

— Ти та моя мати були подругами, чи не так? — звернулася Софі до Гонори.

Вдова похлинулася м'ясом. Стефан насупився й роззявив рота, щоб відреагувати, але Гонора схопила його за руку. Вона витерла губи брудною серветкою.

— Найкращими подругами, — вона посміхнулася й глутнула. — Дуже довго.

Софі заклала.

— Цікаво, що було спільного між вами.

Посмішка Гонори зникла, і вона опустила очі на тарілку. Погляд Софі так само залишився прикутим до неї.

Стефан кинув виделку на стіл.

— Чому б тобі не допомогти Гонорі в магазині після школи?

Софі чекала, що Адам відповість йому, а потім побачила, що батько досі дивиться на неї.

— Я? — Софі зблідла. — Допомогати... їй?

— Бартлбі сказав, що моя дружина могла би використати додаткові руки, — наполягав Стефан.

Дружина. Це все, що Софі почула. Не злодійка. Не пройдисвітка. Дружина.

— Після весілля та вистави, — додав він. — Ти маєш звикати до буденного життя.

Софі повернулася до Гонори, очікуючи, що вона буде теж спантеличена, але та лише дещо стурбовано цмокала огірок сухими губами.

— Батьку, ти хочеш, щоб я... — Софі забракло слів. — Збивала м-м-масло?

— Твої тонкі рученята стануть трохи міцнішими, — відповів батько, жуючи, тим часом Джейкоб та Адам помірялися своїми біцепсами.

— Але ж я знаменитість! — вигукнула Софі. — У мене є шанувальники... у мене є пам'ятник! Я не можу працювати! Не з нею!

— Тоді, можливо, ти знайдеш інше житло. — Стефан узявся гризти кістку. — Бо якщо ти живеш із нами, то маєш робити посильний внесок. Інакше хлопці будуть раді отримати кімнату.

Софі задихнулася.

— Тепер їж, — він промовив настільки різко, що вона мусила підкоритися.

Різник підозріло гарчав і обсмоктував кілька кісток форелі, спостерігаючи за тим, як Агата одягає свою стару чорну сукню на іншому боці вогкої кімнати.

— Бачиш? Та сама стара Агата.

Вона сховала у скриню позичені в Софі барвисті речі, відсунула її до дверей і стала навколішки, щоб попестити плішивого зморшкуватого кота.

— Отже, тепер ти можеш знову бути привітним. — Різник зашипів.

— Це я, — сказала Агата, намагаючись приголубити його. — Я геть не змінилася.

Різник подряпав її й чкурнув геть.

Агата потерла свіжі мітки на руці поряд зі старими, що ледь загоїлися. Вона впала на ліжко, а Різник скрутився в порожньому пліснявому кутку якнайдалі від неї.

Вона перекотилася й обхопила подушку руками.

«Я щаслива».

Вона слухала, як дощ стукотить по солом'яному даху і стікає крізь діру в чорний казан матері.

«Дім, милий дім».

«Дінь, дон, дінь», — відповідав дощ.

«Софі та я».

Вона дивилася на порожню стіну з тріщиною. *Дінь, дон, дінь...* Так стукотить меч у піхвах по пряжці ремня. *Дінь, дон, дінь...* Серце калатало, кров палала, вона знала — це відбувається знову. *Дінь, дон, дінь.* Чорний котел став чорними чоботами. Солома на підшивці стелі — золотом його волосся. Небо у вікні — блакиттю його очей. Подушка в руках — засмаглими м'язами...

— Потрібна допомога, любя! — проспівав голос.

Агата прокинулася, тримаючи подушку, вологу від поту.

Вона зіскочила з ліжка, відкрила двері й побачила матір, яка тягнула два кошики: один — зі смердючим корінням та листям, інший — із мертвими пуголовками, тарганами та ящірками.

— Що у світі...

— Тепер нарешті ти можеш навчити мене варити зілля, які вивчила у Школі! — промовила Калліс і вручила кошики Агаті. — Сьогодні пацієнтів небагато. Тож ми маємо час для варіння!

— Я ж казала тобі, що більше не можу чаклувати, — гаркнула Агата й зачинила двері позаду. — Наші пальці тут не світяться.

— Чому ти не розповіси, що сталося? — запитала мати, відкидаючи чорне волосся. — Ти хоча б можеш показати мені зілля, яке викликає появу бородавок?

— Я залишила все це позаду.

— Ящірок краще використовувати свіжими, люба. Що ми можемо зробити з цими?

— Я забула все...

— Вони швидко псуються...

— ГОДІ!

Мати залякла.

— Будь ласка, — попросила Агата. — Я не хочу говорити про Школу.

Калліс лагідно взяла кошик із її рук.

— Коли ти повернулася додому, я була щаслива, як ніколи. — Вона зазирнула в доньчині очі. — Але частина мене страждає від того, що ти здалася.

Агата втупилася у свої чорні кломпи, а мати потягнула кошики на кухню.

— Ти знаєш, як я ставлюся до марнотратства, — зітхнула Калліс. — Сподіваюся, наші нутрощі впораються з тушкованою ящіркою.

Агата різала цибулю при світлі смолоскипа й слухала материні теревені про се й те, як і щовечора. Колись вона любила їхній рай на кладовищі, їхню одноманітну самотність. Вона відклала ніж.

— Мамо, як зрозуміти, що зустрів справжнє кохання?

— Гм-м-м? — пробурмотіла Калліс. Худорлявими руками вона чистила кілька рибин у казані.

— Ідеться про людей у казці.

— Має бути написано, люба. — Мати кивнула на розгорнуту книжку казок, що визирала з-під Агатиного ліжка.

Агата глянула на останню сторінку — білявий принц та чорнява принцеса цілувалися на своєму весіллі на фоні чарівного замку...

КІНЕЦЬ

— А якщо ці двоє не можуть прочитати свою історію?

Вона подивився на принцесу в обіймах принца.

— Як вони зрозуміють, що щасливі?

— Якщо у них є запитання, вони, ймовірно, не щасливі, — відповіла мати, занурюючи у воду рибу, яка не потонула.

Агата ще трохи затримала погляд на принці. Потім закрила книжку й пожбурила її у вогонь під казаном.

— Настав час позбутися їх, саме так вчинили і решта містян.

Вона продовжила нарізати цибулю в кутку швидше, ніж раніше.

— Ти в порядку, любонько? — запитала Калліс, почувши її шморгання.

Агата потерла очі.

— Цибуля.

Дощ закінчився, але різкий осінній вітер зривався на кладовищі, освітленому двома смолоскипами над воротами, що чіплялися за полум'я, що стрибало. Коли вона підходила до могили, ноги їй затерпли, а серце калатало у вухах, благаючи тримати дистанцію. Її спина змокріла від поту, коли вона із закритими очима стала навколішки на бур'яни та бруд. Вона ж ніколи не дивилася. Ніколи. Глибоко вдихнувши, Софі розплющила очі. Дівчина ледь розгледіла розмитого метелика на надгробку над словами:

ЛЮБЛЯЧА ДРУЖИНА Й МАТИ

Два менші надгробки, обидва без табличок, стояли обабіч могили її матері, наче крила. Пальцями у білих рукавичках вона вибрала мох із тріщин на одному із них, занедбаному впродовж багатьох років забуття. Відірвавши цвіль, вона намацала брудними пальцями ще більші заглибини на камені, гладкі й осмислені. Щось було викарбувано там, на брилі. Вона нахилилася ближче...

— Софі?

Дівчина озирнулася й побачила, як Агата наближається у старому чорному плащі, притримуючи на блюдці хистку свічку.

— Мати побачила тебе з вікна. — Агата присіла біля неї й поставила свічку поряд із могилами.

Софі довго мовчала.

— Він думав, що це її провина, — сказала вона нарешті, дивлячись на два непідписані надгробки. — Два хлопчики, обидва народилися мертвими. Як іще він міг це пояснити?

Вона спостерігала за блакитним метеликом, що з'явився з темряви й сів на викарбуваний напис на матиному занедбаному надгробку.

— Усі лікарі сказали, що вона не матиме більше дітей. Навіть твоя мати. — Софі зупинилася й ледь посміхнулася блакитному метелику. — Одного разу це сталося. Їй було так зле, що ніхто не вірив у те, що це буде тривати довго, але її живіт усе ріс. «Диво-дитя», так сказали про нього Старійшини. Батько вирішив, що він назве сина Філіпом.

Софі повернулася до Агати:

— Тільки ж неможливо назвати Філіпом дівчинку. — Софі зупинилася, її обличчя закам'яніло. — Вона любила мене, і не мало значення, наскільки я виснажила її. Незалежно від того, скільки разів вона спостерігала, як він іде до будинку її подруги й зникає всередині.

Софі стримувала сльози, доки могла.

— Її подруга, Агато. Її найкраща подруга. Як він міг? — гірко ридала вона в забруднені рукавички.

Агата опустила очі й не зронила ані слова.

— Я спостерігала, як вона помирає, Аггі. Розбита й зраджена.

Софі відвернулася від могили з червоним обличчям.

— Тепер він отримає все, що хотів.

— Ти не можеш зупинити його, — сказала Агата, торкнувшись її.

Софі сахнулася.

— Дозволити йому вийти сухим із води?

— Хіба в тебе є вибір?

— Ти думаєш, що це весілля відбудеться? — вигукнула Софі. — Побачимо.

— Софі...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ